

Η ΝΤΕΑΡ ΣΥΝΑΝΤΑΕΙ ΤΗΝ ΕΒΕΡ

Ένα σύντομο διήγημα της
Άλισον Νόελ

“Daire Meets Ever” by Alyson Noël.
Copyright © 2012 by Alyson Noël, LLC.
By arrangement with the author.
All rights reserved.

Για την ελληνική μετάφραση:
© Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2012.

Η ΝΤΕΑΡ ΣΥΝΑΝΤΑΕΙ ΤΗΝ ΕΒΕΡ

Ένα σύντομο διήγημα της

Άλισον Νόελ

Όταν δε σταυρώνει και ξεσταυρώνει τα πόδια της, δεν τρώει τις παρανουχίδες της, δεν ψαχουλεύει στην τσάντα της, η Τζενίκα προσπαθεί να ξεκινήσει συζήτηση, αλλά εγώ δεν έχω όρεξη. Μασώντας ηχηρά μια τσίχλα με τα πίσω δόντια της, λέει: «Μου θυμίζει το Λας Βέγκας».

Εγώ επιθεωρώ το μέρος. Παρατηρώ τους τοίχους που είναι βαμμένοι σ' ένα απαλό, γυαλιστερό πράσινο χρώμα –το χρώμα της σάρκας του αγγουριού, το χρώμα της ηρεμίας– και τα πατώματα με τα φθαρμένα γκρι πλακάκια από λινοτάπητα που φουσκώνουν στα σημεία όπου δεν έχουν ξεφτίσει ακόμη. Η εκτίμησή της είναι τόσο ανακριβής, τόσο αντίθετη προς την παρηκμασμένη γοητεία και λάμψη του Λας Βέγκας, που δεν μπαίνω καν στον κόπο να της απαντήσω.

Απλώς κλείνω τα μάτια και τσουλάω προς την άκρη της καμπυλωτής, πλαστικής καρέκλας που είναι στερεωμένη στο δάπεδο και στον τοίχο. Όλα σ' αυτό το μέρος είναι στερεωμένα κάπου, ώστε οι τρελοί να μην μπορούν να εξακοντίζουν τα έπιπλα στους γιατρούς με τις άσπρες ρόμπες που περιφέρονται στους διαδρόμους.

Αυτό είναι το σπίτι των τρελών.

Ένα μέρος για να κρατούν περιορισμένους τους ανισόρροπους.

«Εσένα δε σου φέρνει στο μυαλό το Λας Βέγκας;» Ο τόνος της φωνής της γίνεται πιο δυνατός, πιο επίμονος. Πάνω απ' όλα, στη μητέρα μου –τη Τζενίκα, δηλαδή δεν αρέσει να την περιφρονούν· κυρίως εγώ. Έτσι, της δίνω λίγη σημασία και αποφασίζω να παίξω το παιχνίδι της.

«Εννοείς λόγω των κουλοχέρηδων; Ή μήπως γιατί η ουρά για τον μπουφέ κρεατικών είναι τεράστια;» Με μάτια ορθάνοιχτα την παρακολουθώ να παίρνει ένα ύφος αγανάκτησης ενώ τα φρύδια της ανασηκώνονται πιο ψηλά από τις πλατινέ αφέλειές της με τη χοντρή, ροζ κορδέλα. Έπειτα κλείνω ξανά τα μάτια, προσπαθώ να επικεντρωθώ σε κάτι πιο ευχάριστο, όπως το να φέρω στο μυαλό μου το όμορφο αγόρι των ονείρων μου. Τα φάρμακα όμως που μου χορηγούν κρατούν τη σκέψη μου υπό έλεγχο.

«Εννοούσα την έλλειψη παραθύρων. Κι αν παρατηρήσεις, δεν υπάρχει ούτε ένα ρολόι. Πουθενά!» Κουνάει το κεφάλι της και κατσουφιάζει, ενοχλημένη τόσο με το ντεκόρ όσο και με την κατάσταση στην οποία μας έχω φέρει.

«Τι περίμενες; Θέα στον ωκεανό και πισίνες με νεροτσουλήθρες; Είμαστε σε ψυχιατρική πτέρυγα, Τζενίκα...» Η φωνή μου ακούγεται ξεψυχισμένη και βαρετή – σαν να προσπαθώ μετά βίας να βρω την ενέργεια που χρειάζεται για να συμμετάσχω στη συζήτηση. «Καλύτερα, για να μην μπορεί κανείς να μετρήσει τις μέρες που τον κρατούν κλειδωμένο εδώ μέσα...»

Η Τζενίκα αναστενάζει και γέρνει προς το μέρος μου. Τα δάχτυλά της ανακατεύουν τα μακριά μαύρα μαλλιά μου, τα φτιάχνουν στους ώμους μου, σαν να πρόκειται να τα δει, ή να

νοιαστεί για το πώς δείχνουν, και κάποιος άλλος εκτός από εκείνη. «Δεν είναι ψυχιατρική πτέρυγα, Ντέαρ, είναι...»

Της ρίχνω ένα λοξό βλέμμα, περιμένοντας να δω πού θα καταλήξει η προσπάθειά της να βρει τον τέλειο κατ' ευφημισμόν χαρακτηρισμό.

«Είναι νοσοκομείο». Ξεφυσάει. «Ένα πολύ γνωστό ερευνητικό κέντρο. Τίποτε περισσότερο, τίποτε λιγότερο. Εξάλλου, δεν είναι η πρώτη φορά που έρχεσαι εδώ».

Όταν αρχίζει να σκαλίζει την τσάντα της, αναζητώντας το ρουζ για να μου φωτίσει τα μάγουλα, αποφασίζω πως είναι ώρα να το βάλω στα πόδια.

Στον κόσμο της Τζενίκα ένα καλό μέικ απ μπορεί να τα διορθώσει όλα. Όντας μία από τις πιο περιζήτητες καλλιτεχνικές μακιγιέζ του Χόλιγουντ, ξέρει από πρώτο χέρι το είδος της μαγείας που μπορούν να ασκήσουν λίγη λάμψη και γκλίτερ. Αλλά λίγο φούσκωμα στα μαλλιά και λίγο μέικ απ δεν πρόκειται να αλλάξουν το γεγονός ότι αυτό το μέρος είναι στην πραγματικότητα μια ψυχιατρική πτέρυγα και ότι είμαστε εδώ εξαιτίας της πρόσφατης διάγνωσης ότι είμαι τρελή.

Απομακρύνομαι, πρόθυμη να αφήσω την Τζενίκα στον χαρούμενο κόσμο της άρνησης· να πάω όσο το δυνατόν πιο μακριά από εκείνη και αυτούς τους «ειδικούς στα θέματα ψυχικής υγείας».

«Πού πηγαίνεις;» ρωτάει, ανεβάζοντας ανήσυχη τον τόνο της φωνής της. Και καθώς εγώ της γυρίζω την πλάτη και απομακρύνομαι, προσθέτει: «Μην πας μακριά... ο γιατρός θα περάσει σε λίγο να σε δει...»

Το σκάω προς το διάδρομο αναζητώντας μια έξοδο. Έχω ανάγκη να γεμίσω τα πνευμόνια μου με καθαρό αέρα· να θυμηθώ τον καιρό εκείνο που τη ζωή μου δεν την καθόριζαν αμέτρητα φάρμακα που επηρεάζουν το μυαλό και εκτιμήσεις των ειδικών.

Έχω την ανάγκη να φύγω μακριά από αυτό το μέρος.

Επιταχύνω το βήμα μου. Ακολουθώ τα φωτεινά πράσινα βέλη, στρίβω στην επόμενη γωνία και βρίσκομαι πρόσωπο με πρόσωπο με μια κοπέλα τόσο όμορφη, τόσο εκθαμβωτική και φωτεινή, που χωρίς να το θέλω σκέφτομαι ότι είναι μία από τους φωτεινούς ανθρώπους που με παρακολουθούν.

Εάν είναι έτσι, τότε είναι απλώς θέμα χρόνου το μέρος να γεμίσει με κοράκια. Και μόλις συμβεί αυτό, θα μου φορέσουν ζουρλομανδύα και θα με πετάξουν σ' ένα άσπρο δωμάτιο με καπιτοναρισμένους τους τοίχους, όπου θα περάσω το υπόλοιπο της ζωής μου.

«Είσαι καλά;» Το κορίτσι με πιάνει από τους ώμους, σε μια προσπάθεια να με σταθεροποιήσει. «Λυπάμαι πολύ. Δεν έβλεπα και...»

Γέρνει το κεφάλι της με τέτοιο τρόπο που ένας χείμαρρος χρυσαφένιων μαλλιών πέφτει στο πλάι καθώς τα λαμπερά, γαλάζια μάτια της στενεύουν μένοντας καρφωμένα στα δικά μου. Και ενώ προσπαθώ να αποτραβηχτώ, προσπαθώ να της πω ότι είμαι εντάξει, μένω άναυδη – έχω ξαφνιαστεί πολύ από το τίναγμα που αισθάνθηκα με το άγγιγμά της για να κάνω κάτι από τα δύο.

Από τα δάχτυλά της είναι σαν να κυλάει ηλεκτρικό ρεύμα που με περιτυλίγει.

Εκείνη με πιάνει πιο σφιχτά από τους ώμους και με χαμηλωμένη φωνή μου ψιθυρίζει: «Μην τους αφήσεις να σε πείσουν ότι είσαι τρελή!» Το λέει ρίχνοντας ματιές τριγύρω, σαν να φοβάται μην την ακούσουν. «Μην τους αφήσεις να σε πείσουν ότι οι φωτεινοί δεν υπάρχουν, γιατί υπάρχουν! Τα κοράκια υπάρχουν, επίσης! Είναι όλα αληθινά! Τίποτε δεν είναι της φαντασίας σου».

Τινάζομαι προς τα πίσω σαν να δέχτηκα ηλεκτροσόκ. Απελευθερώνομαι από τα χέρια της ενώ το μυαλό μου δέχεται έναν καταιγισμό από ερωτήματα.

Ποια στο καλό είναι; Πώς μπορεί να γνωρίζει για τα οράματα; Μήπως διάβασε το φάκελό μου; Μήπως είναι κάποια τρελή που το έσκασε και προσποιείται ότι ανήκει στο προσωπικό;

Χαμογελάει, στέκεται ακίνητη απέναντί μου και λέει: «Δεν είμαι τίποτε απ' όλα αυτά. Το όνομά μου είναι Έβερ. Έβερ Μπλουμ. Είμαι πνευματίστρια, τηλεπαθητική, αλλά, απ' όσο ξέρω, δεν είμαι τρελή. Ούτε είμαι ασθενής που προσποιείται ότι ανήκει στο προσωπικό. Και μολονότι είμαι πιθανότατα το μοναδικό άτομο που σε πιστεύει, πρέπει κι εσύ να με πιστέψεις πως λέω την αλήθεια όταν επιμένω πως δεν πρόκειται να νιώθεις πάντα τόσο μόνη. Υπάρχουν πολλοί σαν κι εμάς που συνειδητοποιούν ότι ο κόσμος δεν είναι όπως ακριβώς μας έχουν εκπαιδεύσει να τον βλέπουμε».

«Τι κάνεις εδώ;» ρωτάω, έχοντας επίγνωση ότι μόλις παρέβλεψα τους πιο σκανδαλώδεις ισχυρισμούς της μόνο και μόνο για να επικεντρωθώ σε κάτι που να ακούγεται πιο φυσικό.

«Συμμετέχω σε μια μελέτη για την επιθανάτια εμπειρία». Βλέποντάς με όμως να την κοιτάζω με απορία προσθέτει: «Αναφέρομαι σε άτομα που τους άγγιξε ο θάνατος· σε άτομα που είχαν μια τέτοια εμπειρία».

«Πέθανες;»

Την κοιτάζω από πάνω μέχρι κάτω ενώ σκέφτομαι ότι είναι σίγουρα το πιο περίεργο κορίτσι που έχω γνωρίσει ποτέ. Παρ' όλα αυτά, έχει πάνω της κάτι που λειτουργεί τόσο καθησυχαστικά, και δε μου κάνει όρεξη να το βάλω στα πόδια.

«Περισσότερες από μία φορές!» Ανασηκώνει τους ώμους και τα μάτια της αστράφτουν σκανταλιάρικα καθώς συμπληρώνει: «Όπως θα συμβεί και σε σένα».

Μεταθέτω το βάρος μου από το ένα πόδι στο άλλο, χωρίς να ξέρω πώς να απαντήσω.

«Άκου», λέει εκείνη, κοιτώντας το ρολόι της και ρίχνοντας μια ματιά στην πόρτα ακριβώς πίσω της. «Το μόνο που χρειάζεται να ξέρεις είναι ότι δεν είσαι τρελή. Αυτό ούτε να το σκέφτεσαι. Σε παρακαλώ, λοιπόν, να μην τους πιστεύεις. Άκου την καρδιά σου. Δε θα σε καθοδηγήσει ποτέ λάθος».

Γνέφω καταφατικά – αισθάνομαι την αλήθεια που κρύβεται πίσω από τα λόγια της.

«Μακάρι να είχαμε περισσότερη ώρα για να συζητήσουμε, αλλά—»

Γυρίζει από την άλλη και χαμογελάει καθώς η προσωποποίηση του ψηλού, μελαχρινού και απόλυτα γοητευτικού άντρα περνάει από την πόρτα και στέκεται δίπλα της.

«Αργήσαμε», λέει εκείνη.

«Αυτό συμβαίνει όταν δε με αφήνεις να εμφανίσω μια θέση πάρκιν». Της δίνει ένα μπουκαλάκι νερό χαμογελώντας της με έναν τόσο τρυφερό τρόπο, που εγώ πιέζω τον εαυτό μου να κοιτάξει από την άλλη.

Μετά από λίγο όμως έρχεται στο νου μου ο ισχυρισμός της ότι διαβάζει τη σκέψη, και το όλο σημασία χαμόγελο που μου ρίχνει υποδεικνύει ότι σχεδόν με έκανε τσακωτή να γλυκοκοιτάζω το αγόρι της.

«Αυτός είναι ο Ντέιμεν. Ντέιμεν Όγκαστ», συμπληρώνει γέροντας πάνω του και εφαρμόζοντας στο πλευρό του τόσο τέλεια, σαν να ήταν κομμάτια από παζλ – βιβλιοστάτες που έχουν φτιαχτεί για να είναι μαζί.

«Είμαι η Ντέαρ», λέω εγώ, συνειδητοποιώντας ότι δεν μπήκα στον κόπο πρωτίτερα να συστηθώ.

«Μου φαίνεται ότι σε ψάχνει η μητέρα σου». Ο Ντέιμεν γνέφει προς ένα σημείο πάνω από τον ώμο μου, όπου σίγουρα η Τζενίκα περιμένει συνοφρυωμένη και με τα χέρια στη μέση.

«Πάρε». Η Έβερ μου δίνει το μπουκάλι της. «Πες της ότι πήγες να πάρεις κάτι να πεις. Μην την αφήσεις να καταλάβει ότι ήσουν έτοιμη να το σκάσεις. Το μόνο που θα καταφέρεις είναι να την εκνευρίσεις, και αυτό είναι το τελευταίο πράγμα που θα ήθελες αυτή τη στιγμή. Εξάλλου, τώρα πια είσαι έτοιμη να τους αντιμετωπίσεις, έτσι δεν είναι;»

Κάνω να της επιστρέψω το νερό, αλλά, πριν καλά καλά περάσει ένα δευτερόλεπτο, ένα νέο μπουκάλι εμφανίζεται στο χέρι

της. Ανοιγοκλείνω τα μάτια και ξεροκαταπίνω τόσο χαμένη, που σχεδόν δεν ακούω τα λόγια της.

«Θυμήσου όσα σου είπα: Πίστεψε όσα βλέπεις –όσα ξέρεις βαθιά μέσα στην καρδιά σου ότι είναι αληθινά– και απόρριψε όσα σου λένε».

Γνέφω καταφατικά, ρίχνω μια τελευταία ματιά στην Έβερ και στον Ντίμεν, ελπίζοντας ότι μπορώ να πάρω λίγη από την αισιοδοξία τους μαζί μου, όπου κι αν πάω. Στρέφομαι προς την Τζενίκα, που τώρα με φωνάζει από την άκρη του διαδρόμου όπου βρίσκεται, όταν η Έβερ λέει: «Προορίζεσαι για μεγάλα πράγματα, Ντέαρ Σάντος. Απλώς πρέπει να πιστέψεις στον εαυτό σου».

Σταματώ και της ρίχνω ένα βλέμμα όλο απορία. Είμαι έτοιμη να της πω ότι το επίθετό μου είναι Λάιονς, όχι Σάντος, αλλά εκείνη μου χαμογελάει και με ένα κούνημα του κεφαλιού της με παροτρύνει να φύγω.

Κατευθύνομαι γρήγορα προς την Τζενίκα και την αφήνω να με πιάσει από τη μέση και να με οδηγήσει. Εγώ πια βασίζομαι στην επιβεβαίωση της Έβερ ότι οι φωτεινοί είναι αληθινοί· ότι τα κοράκια είναι επίσης αληθινά· και το ότι είμαι ίσως η μόνη που τα βλέπει δε σημαίνει ότι είμαι τρελή· αντιθέτως, προορίζομαι για μεγάλα πράγματα...

Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να ελπίζω όλα αυτά να βγουν αληθινά.

Τέλος.